

ARALUEN, PIKTA A CELTIKA

OBEČNÁ ÉRA, ROK 643

Jedna

Hřítomnost druhého koně a jezdce pochopitelně první zvěřil Cuk.

Zastříhal ušima a Will spíš ucítil, jak se soudkovité koňské tělo zachvělo, než aby slyšel tiché zamručení. Nejednalo se o výstrahu, takže Will poznal, že Cuk zvěřil někoho, koho zná. Natáhl se dopředu a pohladil huňatou hřívou.

„Hodný kluk,“ pochválil tiše. „A kde je?“

Už měl docela jasnou představu, o koho půjde. Odhad se potvrdil dřív, než domluvil, protože z lesa asi sto třicet kroků před nimi vyklusal hnědák s vysokým jezdcem a čekali na ně na rozcestí. Cuk znovu zafuněl a pohodil hlavou.

„V pořádku. Vidím je.“

Zlehka se dotkl Cuka patami a koník se okamžitě pustil do cvalu, aby překonal vzdálenost ke koni s jezdcem. Hnědák zaržal na pozdrav a Cuk odpověděl.

„Gilane!“ vykřikl radostně Will, jakmile se dostali dost